

[Erna Sørensen.]

kommer til verden herefter. Staten skal stå som familiefaderen, der betaler. Men hvor er lovhjæmmelen til det ud over den, vi har i forsorgsloven, og hvad er følgen? I dag kan en moder dog få udbetalt underholdsbidrag; hvis hun ikke kan få det forskudsvis af det offentlige, kan hun indkassere det hos den pågældende bidragspligtige. Det kan hun ikke efter dette forslag. Jeg må formode, at her bliver et hul i lovgivningen, men det bliver måske den højtærede socialminister, der sammen med den højtærede justitsminister må dele disse forpligtelser, for hvis lovforslaget bliver vedtaget, mangler der formentlig noget.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger til forslaget om ændringer i retsplejeloven. Vi følger de ændringer, som er naturlige i henhold til vor standpunkttagen, og vil i øvrigt stemme imod de ændringsforslag, udvalgets flertal har stillet eller tiltrådt.

Else Zeuthen: Vi er enige i de af den højtærede justitsminister og de af udvalgets flertal stillede ændringsforslag og vil kunne stemme for dem. Derimod kan vi ikke stemme for de af venstre og de konservative stillede ændringsforslag.

Hvad specielt angår spørgsmålet om faderskab og flere bidragspligtige, finder jeg det urigtigt at blive stående ved den nugældende ordning, der går ud på, at staten opkræver fuldt bidrag af flere mulige fædre og tjener penge derpå. Fra mange sider har man netop udtrykt ønske om at komme bort fra denne utiltalende ordning, som man har anset for uetisk.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro bebrejdede regeringspartierne, at de står sammen i dette rent saglige spørgsmål. For det første er der måske den mulighed, at man med andre kan dele visse generelle synspunkter; for det andet vil jeg gerne sige, at venstre og de konservative står også sammen om dette rent saglige spørgsmål til trods for det ærede medlem fru Erna Sørensens udtalelser ved første behandling.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro udtalte, at 31 pct. af faderskabssagerne ved retten i Norge var faldet ud til frifindelse. Men det ærede medlem ved udmærket godt, at man dertil må føje, at det kun er en mindre

brøkdel af samtlige faderskabssager, det her drejer sig om. Det er ikke 31 pct. af alle faderskabssager, der falder ud til frifindelse.

Det ærede medlem indvender, at når der foreligger to lige store muligheder for faderskab, må man afstå fra at ikende faderskab. Det forekommer mig ikke at være så urimeligt, for der kan kun være én fader til et barn, og hvis der er to lige store muligheder, kommer man ellers uvægerligt til at ikende en mand et faderskab, som han ikke har, og til at idømme ham et meget stort bidrag gennem mange år til et barn, som ikke er hans.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen hævder, at det afgørende for hende er, at den ordning, der her søges gennemført, kan bidrage til, at folk løber fra deres ansvar. Men må jeg så ikke spørge, om det netop ikke er et moment, der kan kalde på ansvaret, at man velsagtens nu løber en større risiko for at blive ikendt faderskab med alt, hvad dermed følger.

Det ærede medlem fru Erna Sørensen sagde også, at der ikke var kommet noget frem officielt om, hvad man ville med § 6, men herom udtalte jeg mig dog temmelig tydeligt ved første behandling. Vi havde også ved flere andre lejligheder drøftet § 6, og herved var det kommet frem, at vore synspunkter med hensyn til denne paragraf var afvigende. Jeg personlig er tilfreds med, at det nu foreliggende ændringsforslag bringer os på linje med det forslag om faderskab eller frifindelse, som den meget sagkyndige kommission havde fremsat. Der bliver ganske vist nu tale om, at nogle børn ikke får tilkendt nogen fader, men hertil kan man vel sige, at et bidragydende faderskab alene næppe kan være meget værd for et barn — for slet ikke at tale om, at nogle børn under den nugældende ordning med tydelighed får fastslået, at deres moder har ført et løst liv.

Jeg vil gerne understrege betydningen af, at vi med den her foreslåede ordning lægger os på linje med, hvad man har indført i Norge, og jeg nærer ikke den ængstelse, som nogle af de tidligere ærede ordførere har udtalt for, at vi i Norden nu går i hver sin retning. Jeg mener, det er meget vigtigt, at to af de nordiske lande kommer til at gå frem efter samme linjer i denne